

LEDER

FREDAG 17. JUNI 2011

Norges alvorligste mobilkrise

TELENOR hadde ikke noe annet valg enn å krysse til korset i går. At deres mobilnett var mer eller mindre ute av drift i 18 timer ved inngangen til pinsehelgen, var den alvorligste krisen siden mobilnettet ble etablert i Norge i 1993. Det var ikke underlig at konsernsjef Jon Fredrik Baksaas på pressekonferansen i går snakket om «nesten en teleoperatørs mareritt.» Han kunne med fordel ha utelatt ordet nesten.

DET SER NÅ UT til at Telenor endelig har funnet feilen. Men den angivelige årsaken er det vanskelig for menigmann å forstå. At en data-server for mobilt bredbånd utløser stans i hele mobiltelefonnettet fordi den blir omstartet etter en oppdatering, tilhører dataekspertenes lukkede verden. Kanskje må det være slik, men det illustrerer på en uhyggelig måte hvor sårbar en av de viktigste tjenestene for folks sikkerhet og hverdagsbehov egentlig er.

Vi er enig med Telenors største eier, næringsminister Trond Giske, i at vi ikke kan ha systemer som gjør at hele det norske folk er koblet ut av mobilnettet i så mange timer.

NÅ BLIR DET opp til Post- og teletilsynet og Samferdselsdepartementet å avgjøre om Telenors rapport om mobilsammenbruddet er et tilstrekkelig grunnlag for den oppfølging som nå forventes fra myndighetenes side. Kanskje har

samferdselsminister Magnhild Meltveit Kleppa rett når hun sier at ingen nett er hundre prosent pålitelige. Men i en tid med over fem millioner mobilabonnementer i Norge, og der svært mange av abonnentene ikke har fasttelefon som alternativ, er myndighetene forpliktet til å

«Myndighetene er forpliktet til å sørge for at feil av den typen som rammet Norge for en uke siden, ikke gjentar seg»

Konsernsjef Jon Fredrik Baksaas sitter med ansvaret for det han selv kalte «nesten en teleoperatørs mareritt.»
FOTO: MORTEN HOLM, SCANPIX

sørge for at feil av den typen som rammet Norge for en uke siden, ikke gjentar seg.

TELENOR lover å innhente hjelp utenfra for å få vurdert om mobilnettet er godt nok. Det er antagelig mer beroligende for selskapets kunder enn om konsernsjef Baksaas skulle ha gått av som følge av mobilkrisen. Men Baksaas har all grunn til å ta selvkritikk for sin egen rolle i Telenors krisehåndtering utad. Som selskapets øverste leder burde han ha vært raskere tilgjengelig i mediene for å forklare situasjonen.

BAKSAAS har selv gjort seg til en sårbar toppleder fordi han har holdt fast ved en opsjonsordning som er så lukrativ at Regjeringen har satt en stopper for lignende avtaler i selskaper der staten har eierskap. Bedre ble det ikke av at han påsto at han ville gjøre en dårligere jobb hvis han mistet opsjonene. En leder med så dårlige antenner lever farlig når han utsetter sitt omdømme for ytterligere belastning ved ikke å gjøre jobben sin når det oppstår kriser. Det bør bli en meget mager bonus på Baksaas i år.

Uholdbart

Store syriske styrker, med stridsvogner i spissen, har beveget seg mot byen Maarat al-Numan. Flere tusen av innbyggerne flykter hals over hode, mange i retning Tyrkia, for å komme seg i sikkerhet. Det har de dessverre all grunn til. Syrias arvepresident Bashar al-Assad viser ingen nåde med folk som motsetter seg hans styre og krever politiske og økonomiske reformer i landet.

Assads regime har vist sitt sanne ansikt siden protestene begynte i byen Deraa i sør i mars. De spredte seg senere til andre steder i landet, også hovedstaden Damaskus. Men Assad tviholder på makten, og han bruker alle de maktmidler han har til disposisjon for å kunne klare det.

FNs menneskerettighetskontor anklager i en rapport det syriske styret for omfattende overgrep, som å skyte på forsvarsløse sivile, henrette mennesker uten lov og dom og bruke tortur i stort omfang. Myndighetenes sensur gjør det vanskelig å bekrefte meldingene om hva som egentlig foregår i Syria, men kildene er nå så mange at det har vært mulig for FN å sammenstille den krasse rapporten.

Presset mot Assad må opprettholdes, og forsterkes. Dessverre har Kina og Russland til nå blokkert et vedtak i FN's sikkerhetsråd som fordømmer myndighetenes fremferd og oppfordrer til politisk dialog. Det er en holdning som er lite fremadskuende. Den skader Syria og det syriske folk nå, og vil gjøre det samme med de to stormaktene fremover.

POING. Programmet til årets Ultimafestival er pinlig for den nye sjefen, Luca Francesconi.

For oss andre er det mye moro i vente.

Lovende kriseløsning for Ultima

Signert

ASTRID KVALBEIN
musikk anmelder

DET FREMSTO som en dårlig skjult krisemanøver da nyheten kom i mars: Landets største samtidsmusikkfestival hadde knyttet til seg den eksperimentelle trioen Poing som kunstneriske ledere. Her trengtes åpenbart krefter som kjenner det norske terrenget, og kunne kompensere for den egentlige sjefens fravær.

Den populære italienske komponisten har 60 prosents stilling i Ultima, men er også professor og leder for komposi-

sjonsutdannelsen i Malmö, pluss kurerer musikkprogrammet for kunstbiennalen i Venezia – som går av stabelen like etter festivalen i Oslo. Han har rykte på seg for å være notorisk utilgjengelig, og signaturen hans er også umulig å se ut av festivalprogrammet som ble offentliggjort i går.

Derimot lyser det Poing av årets Ultima, der Rolf Erik Nystrøm, Frode Haltli og Håkon Thelin er høyt og lavt. De skal spille (henholdsvis saksofon, akkordion og kontrabass), blant annet med Lars Lillo-Stenberg og støykunstner Lasse Marhaug på Nasjonal jazzscene, i urfremføringen av et verk av Olav Anton Thommessen med Telemark kammerorkester, og på debattmøte (!).

Konfronterere. Enda viktigere for hele Ultima er at den åpne, lekne holdningen de står for, gjennomsyrrer hele festivalen. Vi vet ikke hvordan alt faktisk vil låte før i september. Men jeg liker at musikerne

gjør det som er blitt helt naturlig for dem: De konfronterer vår tradisjon og de nyeste påfunnene i den med impulser fra helt andre kulturer, fra samisk joik og nordafrikansk beduinsang til hardingflespill, korps- og poplåter. Det blir også musikk til en soloppgang i marka og mange «dugurdskonserter» som man kan ta med før man benker seg i mer tradisjonelle rammer. Oslo-Filharmonien skal urfremføre *Panopticon* av unge Jørgen Karlstrøm, Kringkastingsorkesteret tar for seg klassikere som György Ligeti og Tristan Murail, ensemble Court-Circuit presenterer ny europeisk kammermusikk og Neue Vokalsolisten Stuttgart konseptuelle vokale sprell – mens andre vender seg helt tilbake til Gustav Mahlers 100 år gamle *Lied von der Erde*.

Kanskje burde jeg rynket pannen og etterlyst en rød tråd, en samlende estetisk idé eller programerklæring for årets Ultima. Overskriften «morf» – som viser til hvordan noe omformes – setter få

grenser. Eller er den grenseløse blandingen en erklæring i seg selv, fra tre musikere?

Mønstring. Ultima har på mange måter vært komponistenes mønstring siden starten i 1990, under ledere som John Persen, Åse Hedstrøm og Geir Johnson. Lars Petter Hagen er også komponist, men ledet på en annen måte enn generasjonen før ham. Der de tross alt hadde en tradisjonell modernisme i ryggmargen – med mål om å være «ytterst» i en musikalsk utvikling, var Hagen mer konseptuelt tenkende, med kontakter på tvers av kunstformene i et ungt miljø.

Det er og blir underlig at Hagen ikke fikk fortsette sitt arbeid. Men på mange vis er det hans arv Poing ser ut til å ha tatt videre, med musikernes kreativitet og krefter. Det kan det som sagt komme mye moro ut av, mens vi venter i spenning på hva Francesconi egentlig vil med Ultima. **Se også side 8 og 9**